

nýbrž náleží báňskému úřadu (finanční prokuratuře), by o tom podal průkaz příslušnými listinami buď při přihlášce nebo při rozvrhovém roku.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, R I 730/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za vydražené horní podstaty přikázal soud první stolice v přednostním pořadí měrné, přihlášené báňským hejtmanstvím v Praze. K odporu úvěrního ústavu soud první stolice zamítl návrh na přikázání měrného, ježto nemá přednostního zástavního práva podle § 246 ex. ř. a ježto kromě toho nevyplývá z přihlášky, pokud se měrné vztahuje na věci prodané v dražbě. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Měrné, přihlášené báňským hejtmanstvím v Praze, týká se podle přihlášky revírního báňského úřadu v Ch., aniž by však z přihlášek bylo zřejmo, že se tam zmíněné předpisy měrného vztahovaly na vydražené horní podstaty. Rozvrh má se však státi podle § 214 ex. ř. podle výsledků rozvrhového roku na základě přihlášek, spisů řízení dražebního a výpisů z knih, doplněných až do dne poznámky o uděleném příklepu. Jak shora řečeno, není zjištěno podle těchto důkazů, že se žádané měrné vztahuje na vydražené horní podstaty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jakž plyne z § 215 ob. zák. hor., požívá měrné z dolových měr přednostního práva zástavního (§ 15 nař. min. fin. ze dne 4. října 1854, čís. 267 ř. zák., čl. III. uv. zák. k ex. ř.) na horních nemovitostech, jichž se měrné týče. Zdali tento předpoklad přednostního přikázání měrného jest splněn, zdali účtované měrné se týkalo prodaných měr a přebytků dolových, to zjistiti nebylo, jak mylně za to má dovolací rekurentka, povinností exekučního soudu, nýbrž o tom podati průkaz příslušnými listinami náleželo podle ustanovení § 210 ex. ř. báňskému hejtmanství, pokud se týče finanční prokuratuře, a to buď při přihlášce nebo při rozvrhovém roku. Tomuto požadavku vyhověno nebylo a, tvrdí-li finanční prokuratura v dovolacím rekursu opak, nemá toto tvrzení v přihláškách, pokud se týče v připojených k nim dokladech opory. Ježto průkaz o řečené okolnosti nebyl podán a okolnost ta ani jinak ze spisů zřejmě nebyla, nepochybily nižší soudy, nepřikázavše měrné v přednostním pořadí. Dovolací rekurs není opodstatněn.

Čís. 9170.

Společnost s obmezeným ručením může používatí v právním styku i zmocněnců, kteří nejsou zákonnými zástupci, nýbrž jen zástupci společnosti z vůle jednatelů.

Ředitel a vedoucí úředník společnosti s r. o. jest oprávněn podepsati za společnost postupní listinu o pohledávkách, souvisejících s jeho obchodní činností jako obchodní zmocněnec.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, Rv I 1827/28.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zaplacení pohledávky, již prý žalobkyni postoupila společnost s r. o. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu s poukazem, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně opřela žalobní nárok o postup ze dne 19. října 1926, jímž postoupila firma O., společnost s r. o., žalobkyni na zaplacení pohledávky příslušející žalobkyni proti ní svou pohledávku za Alexandrem B-em, a šlo ve sporu o otázku, zda se postup ten pravoplatně uskutečnil. Nižší soudy vyslovily, odvolávajíce se na ustanovení §§ 18 a 19 zákona o společnostech s r. o., názor, přistoupiťše tím na stanovisko hájené ve sporu žalovaným, že tomu tak není, ježto postupní listina není závaznou pro firmu O. jako společnost s r. o., an ji nepodepsal oprávněný zástupce společnosti, jímž byl jen jednatel Walter L., nýbrž podepsal ji ředitel společnosti Ing. H., který nebyl oprávněn společnost mimo rámec objednávek závazně zastupovati. Dovolání napadá názor ten jako právně mylný. Činí tak právem. Správným jest ovšem, že podle §§ 18 a 19 zákona zastupují společnost před soudy i mimo soud jednatele a že společnost nabývá práv a vchází v závazky právními jednáními předsevzatými jednatelem ve jménu společnosti a že podle § 20 zákona nemá omezení zastupitelského práva jednatelů proti třetím osobám právního účinku. Nelze však souhlasiti s názorem, že podle zákona jsou jen jednatele oprávněni společnost zastupovati. Zákon v § 28 a ve čl. 47 a 50 obch. zák., jehož ustanovení platí i pro společnosti s ručením obmezeným, připouští, že společnost s ručením obmezeným může používat i v právním styku i zmocněnců. Tito nejsou ovšem zákonnými zástupci, jimiž jsou jednatele, nýbrž jsou zástupci společnosti z vůle jednatelů. Jde nyní o to, zda a do jaké míry byl Ing. H. obchodním zmocněncem firmy O. a zda spadal do obsahu jeho plné moci i podpis takové listiny, jakou byla postupní listina, o niž ve sporu jde, ano jest odvolacím soudem zjištěno, že Ing. H. byl ředitelem a vedoucím úředníkem firmy O. Podle ustálené judikatury jest obsah obchodní plné moci (čl. 47 obch. zák.) posuzovati podle toho, jak se plná moc projevuje na venek a jak se majitel obchodního závodu, nebo jeho zástupci chovají k tomuto projevování se plné moci, a nemá proto vnitřní obmezení zákonného obsahu plné moci účinku proti třetí osobě, která jednala v důvěře v tuto plnou moc. Podle obsahu protokolu ze dne 25. dubna 1928 jest mezi stranami nesporno, že veškeré objednávky u žalobkyně, z nichž povstal dluh firmy O., k jehož zajištění se stal sporný postup, činil Ing. H., že sám objed-

návky ty podepisoval a vyřizoval výhradně korespondenci a že firma O. uznávala veškeré toto jednání Ing. H-a jako učiněné za ni. Podepsal-li Ing. H. postupní listinu, o niž jde, nelze namítati, že listina není pro společnost závaznou a že Ing. H. nebyl oprávněn podepsati listinu závazně za společnost. Neboť, byl-li Ing. H. jako vedoucí úředník firmy O. oprávněn k uzavření kupních smluv ohledně zboží koupeného společností O. od žalobkyně, byl tím zmocněn i ke všem vyjednáváním se žalující firmou, která souvisela s těmito obchody, a byl tím zejména i zmocněn upravití otázku zaplacení objednaného zboží. Za ni považovati jest i postup, o nějž jde, neboť sloužil k zajištění neb k zaplacení kupní ceny za odebrané zboží. Postup tento nebyl něčím neobyčejným nebo výjimečným, nýbrž byl právním jednáním potřebným k úplnému vypořádání koupě zboží a tudíž úkonem obvyklým a souvisejícím v souzeném případě nutně s uzavíráním objednávek se žalobkyní, k nimž byl Ing. H. nesporně za společnost oprávněn. Vykládati postavení Ing. H-a v tomto případě proti třetím osobám jinak, nesrovnávalo by se s poctivostí a důvěrou v obchodování. Na správnosti tohoto názoru nemohlo vzhledem k tomu, co bylo řečeno, nic změnit ani to, že Ing. H., jak zjistily nižší soudy na základě jeho výpovědi, nemohl podpisovati závazné listiny za firmu O., ano, jak již řečeno, záleží na tom, jak se plná moc Ing. H-a projevovala na venek a jak v důvěře na to jednaly třetí osoby. Nelze tudíž souhlasiti s názorem, z něhož nižší soudy vycházely, zamítнувše žalobu, a jest proto dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. opodstatněn, aniž bylo již třeba zabývatí se s dalšími dovolacími důvody. Ježto se nižší soudy vzhledem k svému mylnému právnímu názoru vůbec nezabývaly ostatními námitkami žalovaného, neučinily potřebná zjištění a nezabývaly se důsledkem toho ani odpovědí žalobkyně k námitkám, jest řízení neúplným.

Čís. 9171.

Zaměstnavatel může na zaměstnancovo služné započítati svou vzájemnou pohledávku na tu kterou splátku služného, jakmile se stala dospělou. Zaměstnavatel není oprávněn započítati na úkor vymáhajícího věřitele svou pohledávku, třebas byla starší, na splatné požitky zaměstnancovy, jež v době splatnosti byly již zabaveny.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, Rv II 765/28.)

Žalobci (čsl. eráru) byla k vydobytí jeho pohledávky za Hugonem K-em povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání $\frac{1}{3}$ dlužníkových příjmů u žalované firmy, činících měsíčně 1.500 Kč. Žalované firmě vznikla ze zálohy poskytnuté na plat již před tím, než žalobce nabytí exekučního zástavního práva na platu Hugona K-a, pohledávka proti Hugonu K-ovi. Žalobce domáhal se na žalované zaplacení částek zabaveného platu Hugona K-a za měsíce listopad 1927 až březen 1928 po 500 Kč v úhrnné výši 2.500 Kč, které se žalovaná zdráhala vyplatiti,